

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dorotheo. 115.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

bi quærunt, nec quicquam præterea requirunt. An ne hos quidem lucentes perspicis, ac luminariū instar rutilantes? Hos inquam aliquantisper ad imitandum tibi propone, atque in alienas opes & pecunias, impuras & inexplebiles manus tuas iniicere desine, ac sic illos quoque contueri poteris. Nam nunc, hoc audito, nec ad credendum adduceris, verum eos quoque traduces ac fugillabis, nec incurabili furore teneri desines. At si ad mediocrem sanitatem veneris, tum verò eos etiam qui profus integra valetudine præditi sunt, facile perspicies: atque etiam quandoque ipsos optimæ huiusce viæ duces ac præmonstratores habebis.

Carpo Presbytero. ιι4.

Perditæ ac profligatæ improbitatis esse mihi ille videtur, non qui eum, à quo iniuriam atque contumeliam accepit, vlciscitur, (sæpe enim illivenia impertitur) verū qui meliorem, atque omnium laudibus celebratum odio & cauillis insectatur. Ille enim, etsi ad philosophiæ fastigium minime ascendit: at iustam tamen odij causam habere videtur. Hic autem, cum nulla causa sublit, non tam cum homine quam cum virtute bellum gerit, ac bona omnia funditus euellere conatur. Quod si Eustathius hoc facit, aut ab huiusmodi odio reprimendus est, aut vt impurus ac nefarius abdicandus ac proscribendus. vna enim demū hæc virtus est, absurda improbitatis hominē semper fugere: ac præsertim cum nihil turpe ac fædum existimat, nisi castū ac temperantem esse.

Dorotheo. ιι5.

Ecquis sempiternam illam mentem atque ab omni labe alienam, id quod decorum est minime affecutum esse censebit? Ecquis vsque ad eò ultra omnem temeritatem procedere audeat, vt scientiā erroris & culpæ accuset? Hoc enim haud

τα, ἢ θεάσασθαι λαμπήρας ἀφράπτου-
τας. (ηλωσον τ' ἑστίς τις, ἢ παύσαι
χρ' ἴσῃ ἀλλοτριῶν ἑστίων τε χεῖρ' ἡγε-
μάτων τὰς μισθούς, σωτὴρ ἢ ἀπλή-
γης ῥίπτων χεῖρας. καὶ ἔτω δυνήσῃ
καὶ κἀνάς κερδῶν. νῦν μὲν γὰρ ἀκί-
σας, ἔτε πειθήσῃ, ἀλλὰ ἢ φλυαρήσῃς
αὐτοὺς καὶ κωμωδήσῃς, ἄτε μανίαν
ἀνήκεστον νοσῶ. εἰ δὲ εἰς μετρίαν ὑγίειαν
ἔλθοις, ῥαδίως ἂν χεῖρ' τοὺς εἰλικρινῶς
ὑμῶν ἰσχυροὺς κατὰ φεῖ. ἔσθ' ὅτε δε χεῖρ' ἀ-
ζωγῆς καὶ ἡγεμονίας αὐτοὺς ἔξεις τῆς
αἰρήνης ταύτης ὁδοῦ.

Κάρω παρθεβυτέρω. ριδ.

Σχημάτος ἐνά μοι δοκεῖ καὶ ἀλι-
τήριος, ἔχ' ὅ τὸν ἀδικήσαντα καὶ ὑ-
βείσαντα. συγγάμῃ γὰρ τῷ τοῖσδε
πολλάκις παρέπεται, ἀλλ' ὅ τὸν ἀμεί-
νονα τυγχάνοντα, καὶ ὑπὸ πέντων
αἰνυμι εἰδμεν μιστῶν τε καὶ κωμωδῶν.
Σκίσιος μὲν γὰρ εἰ καὶ μὴ εἰς κορυφὴν
τῆς φιλοσοφίας ἀναβέβηκεν. ἀλλ' ἔτι
γε ἔχειν δοκεῖ τῷ μίσθῳ εὐλογῶν αἰτίαν.
ἔτος δὲ μηδεμίαν αἰτίαν ὑποκειμέ-
νης ἔτοσούτων ἀνθρώπων, ὅσοι τῇ ἀρε-
τῇ πολεμεῖ, καὶ πάντα τὰ χαλάει.
Σαθρῶν ἀναπάσαις σπειράται. εἰ δὲ
Εὐστάθιος τοῦτο δρᾷ, ἢ παύσειν αὐτὸν
τοῦ μίσθου, ἢ ἐκκινουκτίον ὡς ἐναγῆ-
μία γὰρ ἔστιν ἀρετὴ τὸ φεύγειν τὸν ἀ-
τοποποιεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν μηδὲν ἀ-
χρὸν ἦρηται, ἢ τὸ σφροειν.

Δαροθέω. ριε.

Τίς τὸν ἀκλήρατον νοῦν ἐν Ὀργισμῶ-
ν τῶν ἀρέπτοντος γεγενῆσθαι ἠφειύ-
ται; τίς ἔτω τὸ λῆμνις ἀπάσις ἐπέκεινα
χρῶν τολμήσεν, ὡς πᾶσι σοφίαν πλά-
σασαν ἀπάσασθαι; τῆτο γὰρ ἂν εἰ-
κότως πείσοιτο, εἰ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα
μη

μη ἐξω τῆ πρόποτος ἐδημιούργησε, μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον. καὶ τοὶ βασιλεῖα καὶ ἀρχόντα αὐτὸν τῆς ὀπιγείων ἀπάντων χειροτονήσαντες ὁμοθυμῶν ἀπειθήσαντες, οὐκ ἔβουλον ἀπειθεῖν. ὁ ὑπερον δὲ τῆς ἀπειθεῖας ἀφαιρῆναι ἀποπέτασαν. εἰ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν εἰσέν. τίς γὰρ οὕτως ἀνόητος καὶ τῆς καὶ φύσιν φρεῶν ἐνδεής, ὡς τὴν γένοιτο ὀπισημὴν ἀπεχίας ἰσχυρῶς, τὸ ἀρετὸν χημῶ καὶ τῶν ἐφύλαξεν. εἰ δὲ ἀρετῶς ἐδημιούργησε, καὶ δηλοῖσι καὶ ἀνδραγαθῶποι, καὶ λιθοξόοι. πλάσται τε καὶ γραφῆς τῆ ἀρχαία πλάσται ἀκολουθῶντες, καὶ τὸ ἐν ἀρετῆς τοῦ ὑπερον ἀφ' ἧς ἀπὸ πεποθεῖας ἀρετῆς, ζητεῖται οἱ τὴν πεποθεῖαν πέρα τοῦ μέτρου θαυμάζοντες, τὴν αὐτῆς ἰσχυρῶς. καὶ εἰ μὴ τὴν ἐν τῶ κρυπτῶ μινύει ἀπειθεῖαν, ὀπιτενεῖταισαν τὸ γαῖμα, καὶ τότε κελεύεταισαν τοὺς ἀρετῶς, τὰς ὀπισημῶς ἀπειθεῖας, εἰ δὲ σημεῖον αὐτοῖς δέδοται ἀρετῆς, τὸ μὴ ὀπισημῶς τοῖς ἐθνεσιν, ὡς ἱσχυρῶς, καὶ ἀρετῶς, χαλκῶς ἢ σφραγῆς, μὴ μέγα ὀπιταύτη φρονεῖταισαν, ἢ τὴν ἀπαυδυσίαν αὐτῆς ἐπιτενεῖται. εἰ γὰρ καὶ Ἀβελ, καὶ Ἐνώχ, καὶ Νῶε, καὶ Ἀβραάμ ἀρετῆς ὀπισημῶς ἢ ἀρετῆς ἀπειθεῖαν ἠυδοκίμηται, οὐκ εὐδοκίμησας ὄντι ὑπερεῖς, ἀλλ' ἢ ἀρετῆς εὐδοκίμησας σφραγῆς. ὁ ποῖνον ἔχον πλοῦτον ἀρετῆς, ἔχεται καὶ σφραγῆδα. ὁ δὲ πενίαν ἔχων τὴν ὀπισημῶς γέλωτα ὀπισημῶς, σφραγῆδα μὴ ὀπισημῶς, πλοῦτον δὲ ἐνδεής ὢν, ἀρετῆς δὲ καὶ τὸ ὀπιταύτη μέγα φρονῶν, εἰ μὴ σὸν τὸ κατόρθωμα, φρονεῖ ὡς φρονεῖς, καὶ διοισμέγα. εἰ δὲ ἐν ἀρετῆς γένοιτο ἠλικία. διὸ καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν, ἀπερδῶς πόνος ἀπὸ λαγυροῖ, δι' ἧς ἀπὸ ὀπισημῶς ἀλλοτρίοις στυμνῆ, ἔχεται, γὰρ ἐξ οἰκείων πόνων ἐναβρῶνεῖται δὲ δικαίος, οὐκ ἀφ' ὧν ἄλλοι ὀπισημῶς ἐχεται σημεῖων.

abs re crediderit, si alia quidem animalia, ut consentaneum erat, procreavit, solum autem hominem (quem terrenorum omnium regem ac principem creare proposuerat) superuacaneo onere, quod postea per circumcisionem detrahi iusserit, grauari voluerit. Quod si hoc dictu nefas est (quis enim tam excors, ac naturalis mentis expertus est, ut diuinam scientiam imperitiæ infimulet?) profecto huic quoque congruentem habitum ac speciem seruauit. Quod si eum, ut consentaneum erat, fabricatus est, idque & statuarius, & lapidarius, & fictores ac pictores ostendunt, qui uetus figmentum sequuntur, & id quod honestum ac decorum est, ei quod postea certam ob causam abscissum est, anteponunt, qui circumcisionem, plusquam par sit, admirantur, huius usum & utilitatem quaerant. Ac si quidem circumcisionem quæ in occulto est, indicat, admirationem suam augcant, ac tum eos prædicent, qui sine circumcisione cupiditates suas circumcidunt. Si autem signi loco, ut ne Gentibus admisceretur, ipsis data est, non secus atque contumacibus ac ferocibus equis frænum ac sigillum, haud magnopere ob eam, qua eorum stoliditas & inscitia notatur, animos efferant. Nam cum & Abel, & Enoch, & Noe, & Abraham antequam circumcisio aut uisa aut audita esset, cum laude atque gloria uixerint, ea certe non laudis & gloriae materia est, sed sigillum. Quare qui uirtutis opes habet, sigillum quoque sanè habeat. Qui autem extremam paupertatem lamentis prosequitur, ridiculus certe est, sigillum quidem secum ferens, opibus autem carens. Quin istud quoque audiat, qui ob eam gloriatur: Si tuum est hoc decus, gloriare sanè, ut facis: de eo nullam litem tibi mouebo. Si autem in immatura ætate extitit (unde etiã nos gratias Deo agimus, in frugifero labore liberati) quam ob causam ob aliena gloriaris? unusquisque enim ob suos labores exultare ac sibi placere debet, non autem ob ea signa, quæ ipsi ab aliis imponuntur.